

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 listopada 1922 r.

w przedmiocie aplikacji (służby przygotowawczej) urzędników koncepcyjnych Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. w przedmiocie utworzenia Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. P. P. P. № 65 poz. 390) i uchwał Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 75 poz. 433 i dnia 17 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 73 poz. 502) oraz art. art. 11 i 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Do służby przygotowawczej na urzędników koncepcyjnych w Prokuratorji Generalnej Prezes jej może powoływać w charakterze aplikantów (praktykantów) osoby, które: 1° ukończyły studia prawne uniwersyteckie z odpowiednim egzaminem, 2° odbyły jednoroczną aplikację sądową.

Kandydaci, którzy aplikacji sądowej nie posiadają, mogą być przyjęci pod warunkiem odbycia jej następnie, w czasie odbywania służby przygotowawczej w Prokuratorji, za uzyskaniem w tym celu urlopem.

Urlop ten może być płatnym zależnie od decyzji Prezesa Prokuratorji.

§ 2. Aplikacja w Prokuratorji trwa najmniej dwa lata.

§ 3. Przez czas trwania służby przygotowawczej aplikanci obowiązani są odbyć praktykę we wskazanych przez Prezesa Prokuratorji, względnie naczelnika oddziału, wydziałach.

§ 4. Kierownictwo pracą aplikanta należy do kierownika właściwego wydziału, który może delegować aplikanta do zajęć przy innych urzędnikach wydziału.

§ 5. Aplikantom w miarę ich przygotowania powinno być polecane opracowywanie łatwiejszych referatów, a również może być powierzane dokonywanie kwerend hipotecznych i sądowych oraz zastępstwo w prostszych czynnościach sądowych.

§ 6. W celu wszechstronnego zaznajomienia się z działalnością Prokuratorji aplikanci powinni brać udział w posiedzeniach wydziałów, w których odbywają aplikację i mają przytem głos doradczy.

§ 7. Przez czas trwania służby przygotowawczej aplikanci powinni się starać nie tylko o nabycie znajomości praktycznego załatwiania agend Prokuratorji, lecz i o pogłębienie swej prawniczej wiedzy teoretycznej.

§ 8. Po upływie aplikacji aplikant obowiązany jest przystąpić do egzaminu zwanego asesorskim przed komisją składającą się w Prokuratorji Generalnej z jej Prezesa lub Wiceprezesa, z trzech wyznaczonych przez Prezesa radców Prokuratorji oraz z jednego sędziego apelacyjnego, delegowanego przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie. W oddziałach komisja egzaminacyjna składa się z naczelnika oddziału, jako przewodniczącego, z dwóch starszych urzędników koncepcyjnych, powołanych przez naczelnika, z jednego starszego urzędnika koncepcyjnego, zatrudnionego w urzędzie centralnym lub w innym oddziale i delegowanego do komisji przez Prezesa Prokuratorji Generalnej oraz jednego sędziego apelacyjnego, delegowanego przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w siedzibie oddziału.

Dwuletni okres aplikacji może być na prośbę aplikanta przez Prezesa Prokuratorji, względnie przez naczelnika oddziału, przedłużony najwyżej o jeden rok.

§ 9. O dopuszczenie do egzaminu asesorskiego osób, które w Prokuratorji aplikacji nie odbywały, orzeka Prezes Prokuratorji Generalnej.

Wstępujący na urzędy koncepcyjne w Prokuratorji Generalnej sędziowie, prokuratorowie, profesorowie nauk prawnych i adwokaci wolni są od składania egzaminu asesorskiego.

§ 10. Egzamin asesorski składa się z dwóch części: pisemnej i ustnej. Część pisemna polega na wygotowaniu referatu na żądany przez komisję temat w warunkach zapewniających dostęp do biblioteki oraz samodzielność pracy; temat winien być tak przez komisję wybrany, aby kandydat mógł wykonać go w przeciągu czasu nie dłuższego nad 5 godzin. Część ustna — na sprawdzeniu, czy aplikant jest dostatecznie przygotowany tak pod względem teoretycznym, jak i praktycznym do samodzielnej

pracy w dziedzinie spełnianych przez Prokuratorję funkcji.

Egzamin ustny trwać może do dwóch godzin.

Prezes Prokuratorji może wydać szczegółowe wskazówki, dotyczące zakresu egzaminu.

§ 11. Na podstawie oceny egzaminu pisemnego i ustnego komisja egzaminacyjna orzeka większością głosów, czy kandydat zdał egzamin z wynikiem zadawalniającym.

Kandydat, który wykazał wybitne wiadomości, może otrzymać stopień „z odznaczeniem“.

O przebiegu i wyniku egzaminu i głosowania sporządzić należy protokół, który podpisują wszyscy członkowie komisji i sekretarz.

§ 12. O zdaniu egzaminu zostaje wydane świadectwo z podpisem Prezesa Prokuratorji lub naczelnika oddziału.

§ 13. Po zdaniu egzaminu asesorskiego aplikant może być mianowany na urząd asesora Prokuratorji.

§ 14. Aplikant, który nie zdał egzaminu asesorskiego, powinien do niego przystąpić ponownie po upływie czasu przez komisję egzaminacyjną wyznaczonego.

O ile tego nie uczyni, lub o ile powtórnie egzaminu nie zda, zostaje wykreślony z listy aplikantów Prokuratorji.

§ 15. Orzeczenia komisji egzaminacyjnej są ostateczne.

§ 16. Stosownie do art. 13 ustawy o utworzeniu Prokuratorji Generalnej, art. 19 Instrukcji służbowej dla Prokuratorji Generalnej oraz stosownie do ustawy z dn. 27 czerwca 1922 r. o ulgowym trybie uzyskiwania stanowisk urzędników Prokuratorji Generalnej do końca 1926 r. Prezes Prokuratorji może mianować asesorów Prokuratorji i bez zdawania przez nich przepisane go egzaminu.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*